

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 maja 2024 r.

Pozycja 114

POSTANOWIENIE

z dnia 24 maja 2023 r.

Sygn. akt Ts 145/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej B.S. o zbadanie zgodności:

art. 103 ust. 1 pkt 1 lit. a i art. 104 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2017 r. poz. 978, ze zm.) w zakresie, w jakim „wyłącza spod kontroli organów administracji publicznej w postępowaniu administracyjnym oraz Sądów Administracyjnych w postępowaniu sądowo-administracyjnym możliwość oceny i weryfikacji merytorycznej orzeczenie lekarskie lekarza orzecznika WORD stwierdzające istnienie przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami w ramach uznania administracyjnego i luzu decyzyjnego, lecz obliuguje organ administracji publicznej do wydania decyzji cofającej posiadane przez osobę kierującą uprawnienie do kierowania pojazdem na podstawie art. 103 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z 5.01.2011 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 978), która ma charakter decyzji związanej treścią orzeczenia lekarskiego i wyłącza uznanie administracyjne”, z art. 2 i art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 30 czerwca 2022 r. (data nadania), B.S. (dalej: skarżący) – reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru – wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia w oparciu o następujący stan faktyczny:

Prezydent Miasta Z., decyzją z 1 marca 2018 r. (nr [...]), orzekł o cofnięciu skarżącemu uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii „B” w związku z orzeczeniem lekarskim stwierdzającym u niego istnienie przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami.

W odwołaniu od powyższej decyzji skarżący podniósł, że posiada prawo jazdy od ponad 20 lat i nigdy nie spowodował wypadku.

Decyzją z 19 kwietnia 2018 r. (nr [...]) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Z. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję.

Skarżący złożył na powyższą decyzję skargę, która została oddalona wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z 19 września 2018 r. (sygn. akt [...]).

Złożona przez skarżącego skarga kasacyjna na powyższe orzeczenie została oddalona wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 grudnia 2021 r. (sygn. akt [...]).

2. Zdaniem skarżącego art. 103 ust. 1 pkt 1 lit. a i art. 104 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2017 r. poz. 978, ze zm.) prowadzą do nieuprawnionego pozbawienia go możliwości weryfikacji merytorycznej orzeczenia lekarskiego wydanego przez lekarza orzecznika Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy. Taka sytuacja godzi w jego prawo do sądu, w tym prawo do rzetelnego procesu.

3. Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 30 sierpnia 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 19 września 2022 r.), na podstawie art. 130 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.) w związku z art. 36 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; u.o.t.p.TK), skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi przez:

1) poinformowanie, czy od wskazanego w skardze konstytucyjnej ostatecznego orzeczenia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia (wraz z czterema kopiami);

2) doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem:

a) wyroków:

– Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 grudnia 2021 r. (sygn. akt [...]),

– Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z 19 września 2018 r. (sygn. akt [...]),

b) koperty, w której doręczone zostało orzeczenie NSA z 8 grudnia 2021 r.,

c) decyzji (wraz z czterema kopiami):

– Prezydenta Miasta Z. z 1 marca 2018 r. (znak [...]),

– Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 19 kwietnia 2018 r. (znak [...]);

3) doręczenie trzech odpisów skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami.

Pismem z 26 września 2022 r. (data nadania) pełnomocnik wykonał powyższe zarządzenie.

4. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 19 stycznia 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 8 lutego 2023 r.), na podstawie art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi przez:

1) wskazanie – zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK – która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego zawarte w podanych wzorcach kontroli oraz w jaki sposób zostały naruszone;

2) uzasadnienie – stosownie do art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK – zarzutu niezgodności kwestionowanych przepisów ustawy ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego przez powołanie argumentów lub dowodów na poparcie podniesionych zarzutów.

W piśmie z 15 lutego 2023 r. (data nadania) skarżący odpowiedział na powyższe zarządzenie, które jednak nie zostało wykonane. Zaprezentował w nim natomiast nowe wzorce kontroli, tj. art. 30 oraz art. 32 Konstytucji.

Z kolei w piśmie procesowym z 19 kwietnia 2023 r. (data nadania) skarżący ponownie odwołał się do nowych wzorców kontroli wskazanych w piśmie z 15 lutego 2023 r. oraz złożył do akt niniejszej sprawy dodatkową dokumentację dotyczącą stanu jego zdrowia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK)

skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. Artykuł 79 ust. 1 Konstytucji stanowi, że skargę może wnieść „każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone”. W związku z tym, zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK, skarga konstytucyjna musi zawierać nie tylko wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone, ale także uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie.

W odniesieniu do powyższego Trybunał stwierdza, że chociaż skarżący w odpowiedzi na zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 19 stycznia 2023 r. oświadczył, iż wskazał które konstytucyjne wolności i prawa zostały naruszone oraz uzasadnił powołane zarzuty, to tak naprawdę nie wykonał nałożonych na niego obowiązków.

Zarówno we wniesionej skardze, jak i w piśmie usuwającym jej braki formalne, skarżący szeroko opisuje stan faktyczny sprawy oraz formułuje ogólne twierdzenia dotyczące w szczególności wydania niekorzystnej dla siebie opinii lekarskiej. Nie precyzuje przy tym w ogóle tego, w jaki sposób kwestionowane przepisy ingerują w jego konstytucyjnie chronione wolności i prawa. Lakonicznie stwierdza jedynie, że „wzorce kontroli konstytucyjnej zawarte w wymienionych przepisach Konstytucji RP zostały naruszone w sposób opisany w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej” (k. 59 akt sprawy o sygn. Ts 145/22).

Podkreślić również należy, że strona 3 i 4 pisma z 15 lutego 2023 r. (k. 60 i 60v akt sprawy o sygn. Ts 145/22) od słów „wiarygodność badawczą opinii” do słów „w życiu zawodowym i prywatnym Pana Bartłomieja Sawickiego” oraz od słów „Cofnięcie dożywotnio uprawnień” do słów „w sprawowaniu opieki” stanowią skopiowanie treści skargi konstytucyjnej. Skoro zatem pismo skarżącego nie wykracza poza treść skargi w zakresie uzasadnienia zarzutów, nie można uznać, że prawidłowo wykonał on zarządzenie sędziego Trybunału.

Analizowana skarga nie spełnia więc warunków, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK, co – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK – uzasadnia odmowę nadania jej dalszego biegu.

3. W tym miejscu podkreślić należy, że jedno z pism dotyczących usunięcia braków formalnych skargi zostało wniesione po terminie określonym w zarządzeniu sędziego Trybunału Konstytucyjnego. Zgodnie z informacją pochodzącą z systemu Poczty Polskiej S.A. zarządzenie zostało skutecznie doręczone pełnomocnikowi skarżącego 8 lutego 2023 r. Ostatni termin jego wykonania upływał więc 15 lutego 2023 r. W odpowiedzi na zarządzenie sędziego TK skarżący wniósł dwa pisma: jedno w ostatnim dniu terminu oraz drugie, które zostało nadane w placówce operatora pocztowego 19 kwietnia 2023 r., co oznacza, że nastąpiło to z ponad dwumiesięcznym przekroczeniem przepisane terminu.

4. Trybunał zwraca jednocześnie uwagę na to, że zarzuty skargi powinny być powiązane z treścią przepisu, a nie stanowić polemikę czy krytykę wydanych w jego sprawie rozstrzygnięć indywidualnych. W niniejszej sprawie skarżący wielokrotnie podkreślał, że wydane w jego sprawie orzeczenie lekarskie zostało sporządzone w sposób nieprawidłowy. Przypomnieć przy tym należy, że Trybunał Konstytucyjny jest sądem prawa, a zatem nie pełni funkcji kolejnej instancji sądowej. Tym bardziej nie jest więc uprawniony do dokonania kontroli sposobu wydania opinii przez uprawnioną do tego instytucję.

W tym miejscu podkreślić należy, że skarżący w swoich wywodach zupełnie pomija fakt, że w jego sprawie sporządzono dwie niezależne od siebie opinie lekarskie. Pierwsza z nich została wydana 26 lipca 2017 r. przez Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy w Z. (nr [...]), druga zaś 20 grudnia 2017 r. przez Instytut Medycyny Pracy i Zdrowia Środowi-

skowego w S. (nr [...]). Nie jest zatem prawdą, że skarżącemu odebrano możliwość merytorycznej weryfikacji niekorzystnego orzeczenia lekarskiego. Dodatkowo wskazać należy, że kwestionowanie ustalonych przez sądy administracyjne okoliczności faktycznych powoduje, że zarzuty skargi nie mogą podlegać rozpoznaniu przez Trybunał.

5. Zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK skarżący zobowiązany jest do określania kwestionowanych przepisów, na podstawie których zapadło ostateczne orzeczenie o jego wolnościach lub prawach. W niniejszej sprawie jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji skarżący wskazał wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 grudnia 2021 r. (sygn. akt [...]). W uzasadnieniu wyroku jako normę zastosowaną przez sąd wskazano art. 103 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2017 r. poz. 978, ze zm.).

Podstawy wskazanego wyroku nie stanowił natomiast art. 104 ustawy o kierujących pojazdami, a zatem skarga nie spełniła wymagań określonego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK. W odniesieniu do powołanego przepisu stanowi to samoistną podstawę odmowy nadania skardze dalszego biegu (art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK).

6. Niezależnie od powyższych okoliczności Trybunał na marginesie wyjaśnia, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem modyfikacja skargi, czyli powoływanie nowych wzorców kontroli lub stawianie nowych zarzutów po upływie 3 miesięcy od daty doręczenia skarżącemu ostatecznego rozstrzygnięcia, jest niedopuszczalna (zob. wyrok TK z 7 marca 2006 r., sygn. SK 11/05, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 27 oraz postanowienia TK z: 12 listopada 2001 r., sygn. Ts 139/01, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 106, 14 maja 2003 r., sygn. Ts 29/03, OTK ZU nr 1/B/2004, poz. 28 oraz 17 listopada 1999 r., sygn. SK 17/99, OTK ZU nr 7/1999, poz. 168). Z tego powodu wskazanie nowych wzorców kontroli w pismach usuwającym braki formalne skargi należy uznać za bezskuteczne.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na niniejsze postanowienie w terminie siedmiu dni od daty jego doręczenia.